

LBRIS

We know
books

mona kasten

*Maxton
Hall*

SALVEAZĂ-MĂ

Ruby

Viața mea e împărțită în culori.

Verde – *Important!*

Turcoaz – *Școală*

Roz – *Comitetul de organizare de la Maxton Hall*

Mov – *Familie*

Oranj – *Alimentație și sport*

Azi am rezolvat deja chestii mov (*de făcut poze cu ținuta lui Ember*), verde (*de luat markere noi*) și turcoaz (*de cerut doamnei Wakefield materialele pentru lucrarea la mate*). Pentru mine, cea mai tare senzație din lume e să bifez un subpunct dintr-o listă cu lucruri de făcut. Uneori notez și lucruri pe care le-am făcut mai demult, doar ca să le pot tăia pe urmă – numai că le însemnez cu un gri discret, ca să nu simt că mă mint singură.

Cine se uită la jurnalul meu cu liste își dă seama imediat că viața mea e compusă în mare parte din verde, turcoaz și roz. Dar de vreo săptămână, de când a început noul an școlar, am adăugat o culoare nouă:

Auriu – *Oxford*

Prima sarcină pe care mi-am notat-o cu pixul nou este:

De luat o scrisoare de recomandare de la
dl Sutton

books

Îmi trec degetul peste literele cu luciu metalic.

Încă un an. Un ultim an la Maxton Hall College. Aproape că nu-mi vine să cred. Poate că peste 365 de zile voi asista la un seminar despre politică și-mi vor preda cei mai inteligenți oameni din lume.

Vibrez de entuziasm când mă gândesc că nu mai durează mult și o să aflu dacă mi se va îndeplini cea mai mare dorință. Dacă am reușit și voi ajunge să studiez la *Oxford*.

În familia mea n-a ajuns încă nimeni la facultate, iar părinții mei au reacționat bizar când le-am spus pentru prima dată că vreau să studiez filozofie, politologie și economie la Oxford. Aveam șapte ani.

Dar chiar și acum, zece ani mai târziu, asta nu s-a schimbat. Tot mai vreau să-mi ating țelul și mi se pare uneori un vis că am ajuns atât de departe. Tot mi-e teamă c-o să mă trezesc brusc și-o să-mi dau seama că încă mai merg la vechea mea școală, și nu la Maxton Hall, una dintre cele mai renumite școli private din Anglia.

Arunc o privire la ceasul agățat deasupra ușii de lemn a sălii de clasă. Mai sunt trei minute. Tema la care ar trebui să lucrăm am făcut-o încă de ieri-seară, așa că acum nu-mi rămâne decât să aștept să se termine odată ora. Bat din picior, nerăbdătoare, și încasez un cot în coaste.

— Au! șuier, vreau să lovesc și eu, dar Lin e mai rapidă și se ferește.

Reflexele ei sunt incredibile. Presupun că asta e fiindcă face cursuri de scrimă încă din clasele primare. Cred că asta te ajută să te miști ca o cobră.

— Nu te mai agita atâta, zice, fără să-și ia privirea de la foaia din fața ei. Mă agiți și pe mine.

Mă îndoiesc. Lin nu e niciodată agitată. Sau nu mă lasă să văd asta. Dar acum recunosc o urmă de neliniște în ochii ei.

— Îmi pare rău. Nu pot altfel.

Urmăresc din nou literele cu degetele. În ultimii doi ani am făcut tot posibilul să țin pasul cu colegii. Să devin mai bună. Să dovedesc că am dreptul să fiu la Maxton Hall. Acum, când începe procesul de candidatură la universitățile, agitația mă omoară. Nici să vreau și n-aș putea să fac nimic. Mă mai liniștește puțin dacă știu că și Lin trece prin aceeași stare.

— Sunt gata panourile? întrebă Lin.

Se întoarce spre mine și o șuviță din părul negru, până la umeri, îi cade pe față. Și-o dă deoparte, iritată.

Clatin din cap.

— Încă nu. După-amiază.

— Bine. Le împărțim mâine după bio, nu?

Arăt spre rândul marcat cu roz în jurnalul meu și Lin încuviințează, mulțumită. Mă uit iar la ceas. Reușesc cu greu să mă abțin să bat din nou din picior. Încep să-mi strâng pixurile, cât mai discret. Trebuie să aibă toate vârfurile îndreptate în aceeași direcție, așa că-mi ia ceva mai mult.

Dar pixul auriu nu-l strâng, ci îl strecur în elasticul jurnalului. Întorc capacul înainte. Doar așa mi se pare în regulă.

Când, în sfârșit, sună clopoțelul, Lin se ridică de pe scaun mai iute decât ar fi omenește posibil. Mă uit la ea cu sprâncenele ridicate.

— Nu te uita așa, zice ea, trecându-și bareta genții peste umăr. Tu ai început!

LIBRIS | *What are books*
 Nu spun nimic, doar îmi strâng restul lucrurilor, rânjind.

Lin și cu mine suntem primele care ieșim din sală. Cu pași iuți, traversăm coridorul de vest din Maxton Hall și cotim la stânga.

În primele săptămâni m-am rătăcit constant în clădirea imensă și am întârziat de multe ori la cursuri. Mi-a fost teribil de rușine, cu toate că profesorii m-au asigurat că asta li se întâmplă tuturor nou-veniților. Școala seamănă cu un castel: are cinci etaje, aripi de sud, vest și est, și trei anexe, în care se predau materii precum muzica și informatica. Te poți rătăci în multe feluri, pentru că nu fiecare scară duce automat la fiecare etaj, iar asta te poate încurca.

Dar dacă la început mă pierdeam mereu, acum cunosc clădirea ca pe propriul buzunar. Sunt convinsă c-aș putea găsi drumul până la biroul domnului Sutton și cu ochii închiși.

— Ar fi trebuit să-l rog și eu pe Sutton să-mi scrie o recomandare, mormăie Lin, în timp ce parcurgem coridorul.

Măști venețiene acoperă pereții din dreapta noastră – un proiect artistic al celor care au absolvit în anul anterior. M-am oprit de multe ori în fața lor și am admirat detaliile.

— De ce? întreb, și-mi notez în minte să vorbesc cu administratorul să depoziteze măștile undeva în siguranță înainte de weekend, când va fi petrecerea de revenire la școală.

— Pentru că ne place, de când am organizat împreună balul de absolvire de anul trecut, și știe cât de implicate suntem și cât de mult muncim. În plus, este tânăr, ambițios și a terminat la Oxford. Doamne, îmi vine să-mi dau palme fiindcă nu mi-a venit ideea mai devreme.

O iau de braț.

— Și doamna Marr a studiat la Oxford. În plus, îmi dau seama că dă bine dacă ai o recomandare de la cineva cu mai multă experiență profesională decât domnul Sutton.

Ea mă privește sceptică.

— Regreți cumva că l-ai rugat pe el?

Ridic din umeri. Domnul Sutton a aflat la sfârșitul anului școlar trecut că-mi doresc să merg la Oxford și mi-a propus să mă pregătească pentru ce mă așteaptă. Chiar dacă el a avut o specializare diferită de cea râvnită de mine, poate să-mi ofere informații din interior, pe care le absorb cu mare interes și mi le notez în jurnal cu atenție.

— Nu, răspund în cele din urmă. Sunt sigură că știe ce să scrie în recomandare.

La capătul coridorului, Lin o ia la stânga. Stabilim să ne sunăm mai târziu și ne despărțim repede. Arunc o privire la ceas. E 13.35, așa că grăbesc pasul. Am audiență la Sutton la 13.30 și nu vreau să întârzi. Mă grăbesc deci pe lângă ferestrele renaștiste, prin care pătrunde lumina aurie de septembrie. Trec printr-un grup de elevi care poartă aceeași uniformă bleumarin ca mine.

Nu mă remarcă nimeni. Așa stau lucrurile la Maxton Hall. Deși purtăm cu toții aceeași uniformă: fustă în carouri albastre și verzi pentru fete, pantaloni bej pentru băieți, jachete cambrate albastru închis pentru toată lumea, se vede clar că eu nu sunt din lumea lor. Colegii mei vin la școală cu ghiozdane de firmă, pe când materialul rucsacului meu kaki s-a subțiat în câteva locuri și în fiecare zi mă întreb dacă se va rupe sau nu. Încerc să nu mă las descurajată de faptul că mulți se comportă aici de parcă școala le-ar aparține, doar fiindcă provin din familii înstărite. Pentru ei sunt invizibilă și

fac tot posibilul să rămân așa. Nu ieși în evidență. Până acum a funcționat.

Trec printre ceilalți elevi, cu privirea în podea, și cotesc ultima dată. A treia ușă de pe partea stângă este a domnului Sutton. Între biroul lui și cel dinainte se află o bancă din lemn, și când ajung la ea mă uit la ceas. Încă două minute.

Ezit încă o secundă. Îmi netezesc fusta, îmi îndrept jacheta și verific dacă am cravata la locul ei. Apoi mă apropiez de ușă și bat.

Niciun răspuns.

Ofțând, mă așez pe bancă și mă uit în ambele direcții. Poate că a ieșit un pic să mănânce. Sau să-și ia un ceai. O cafea. Asta mă face să-mi spun că era mai bine să nu beau cafea deloc azi. Cu siguranță eram deja suficient de agitată, însă mama făcuse prea multă și nu am vrut s-o arunc. Acum, mâinile îmi tremură ușor când arunc din nou o privire la ceas.

E 13.30. Fix.

Mă uit iar pe coridor. Nu se vede nimeni.

Poate că n-am bătut suficient de tare. Sau – și gândul ăsta îmi face pulsul s-o ia razna – am greșit. Poate că întâlnirea noastră nu e azi, ci mâine. Trag de fermoarul rucsacului și scot agenda. Dar când verific, totul se dovedește corect: data și ora sunt cele bune.

Clatin din cap și-mi închid rucsacul. De obicei nu sunt atât de împrăștiată, dar gândul că ar putea să nu meargă ceva conform planului și să-mi pună în pericol admiterea la Oxford mă face să ameteșc.

Încerc să-mi revin. Hotărâtă, mă ridic în picioare, mă apropiez de ușă și bat iar.

De data asta aud un zgomot. Parc-ar fi căzut ceva? Deschid cu grijă ușa și pășesc înăuntru.

Mi se oprește inima.

Am auzit bine.

Domnul Sutton e înăuntru.

Dar... nu e singur.

Pe biroul lui șade o femeie care-l sărută pasional. El stă între picioarele ei, cu ambele mâini pe șoldurile femeii. În clipa următoare, o apucă mai strâns și o trage spre el, spre marginea biroului. Ea geme ușor, iar buzele li se contopesc iar. Își îngroapă mâna în părul lui negru. Nu-mi dau seama unde începe ea și se termină el.

Mi-aș dor să-mi pot desprinde privirea de la ei, dar nu reușesc. Nu când văd cum mâinile lui îi alunecă sub fustă. Nu când se aude un „Doamne, Graham!” ușor, printre gâfâieli.

Când îmi revin în sfârșit din șoc, nici nu mai știu cum să pășesc. Mă poticnesc peste prag, iar ușa alunecă și se izbește de perete. Domnul Sutton și femeia tresar. El întoarce capul și mă vede. Deschid gura să-mi cer scuze, dar nu reușesc decât să mirolăi stins.

— Ruby, zice el, respirând greu.

Părul lui e ciufulit, nasturii de sus ai cămășii sunt descheiați, iar fața i s-a înroșit. Nu mai seamănă cu profesorul meu.

Simt o roșeață teribilă cuprinzându-mi obraji.

— Îmi pare... rău. Am crezut că avem...

Atunci se întoarce și femeia, și restul frazei îmi rămâne în gât. Casc gura. O răceală de moarte mi se răspândește în corp. Mă uit fix la ea. Ochii ei albaștri-turcoaz sunt cel puțin la fel de mari ca ai mei. Își ferește repede privirea, se lasă să alunece pe podea, în pantofii ei cu tocuri înalte, și se uită neajutorată la domnul Sutton – *Graham*, cum a gemut mai devreme.

O cunosc. Îi cunosc mai ales coada blond-roșcată, perfect ondulată, care-mi tresaltă mereu sub ochi la ora de istorie.

La ora *domnului Sutton*.

Fata care îmi săruta pasional profesorul este Lydia Beaufort.

Mi se face rău. Sunt convinsă c-o să vomit din clipă-n clipă.

Mă uit la ei și încerc să-mi șterg din minte tot ce-am văzut. Dar e imposibil. Știu asta, iar domnul Sutton și Lydia știu și ei. Îmi dau seama de asta după expresiile lor șocate. Fac un pas în spate, iar domnul Sutton face un pas în față, spre mine, cu mâna întinsă. Mă împiedic iar de prag și aproape cad.

— Ruby..., începe el, însă zgomotul din urechile mele devine tot mai puternic.

Mă răsucesc pe călcâie și o iau la fugă. În spatele meu îmi aud numele rostit din nou de domnul Sutton, mai tare.

Dar fug și tot fug.

2

James

Cineva îmi maltratează craniul cu un ciocan pneumatic.

E primul lucru de care-mi dau seama în timp ce mă trezesc anevoie. Apoi simt apăsarea unui corp cald, gol, care zace pe jumătate peste al meu.

Arunc o privire într-o parte, dar tot ce văd e o coamă de păr de culoarea mierii. Nu-mi aduc aminte să fi plecat cu cineva de la petrecerea lui Wren. Să fiu sincer, nu-mi amintesc cum am părăsit petrecerea. Închid iar ochii și încerc să reconstitui ce s-a întâmplat ieri-seară, dar tot ce-mi amintesc sunt câteva frânturi răzlețe. Eu, beat la o masă. Râsul lui Wren când m-am împleticit și-am căzut la picioarele lui. Privirea lui Alistair, ca un avertisment, cât dansam aproape de sora lui mai mare și mă lipeam de spatele ei.

Oh, fir-ar să fie.

Ridic mâna încet și-i dau fetei părul într-o parte.

Fir-ar să fie!

Alistair o să mă omoare.

Mă ridic în capul oaselor. O durere cumplită îmi străbate capul și văd negru în fața ochilor. Lângă mine, Elaine mormăie ceva și se întoarce pe cealaltă parte. În același timp, îmi dau seama că de fapt ciocanul

pneumatic e telefonul meu, care vibrează pe noptieră. Îl ignor și-mi caut hainele. Găsesc un pantof lângă pat și altul chiar în fața ușii, sub pantalonii și cureaua negre. Cămașa mea atârnă pe fotoliul de piele cafeniu. Mă îmbrac cu ea și vreau s-o închei, dar remarc că lipsesc câțiva nasturi. Oftez și sper că Alistair nu mai e aici. Nu trebuie să vadă nici cămașa distrusă, nici zgârieturile roșii pe care mi le-a lăsat pe piept Elaine, cu unghiile ei lăcuite în roz.

Telefonul începe iar să vibreze. Arunc o privire la ecran și dau cu ochii de numele tatei. Minunat. E aproape ora două într-o zi de școală, simt că-mi plesnește capul și cu siguranță am făcut sex cu Elaine Ellington. Ultimul lucru de care am nevoie e vocea tatei în ureche. Resping apelul.

Am nevoie de un duș. Și de haine curate. Mă strecor afară din camera de oaspeți a lui Wren și închid ușa în urma mea cât de încet pot. Coborând, dau de celelalte resturi ale nopții trecute: un sutien și alte obiecte vestimentare atârnă pe balustradă, peste tot în salon sunt pahare, sticle și farfurii cu mâncare pe jumătate consumată. Mirosul de alcool și de fum se simte în aer. N-ai cum să nu vezi c-a fost o petrecere aici.

În salon dau de Cyril și de Keshav. Cyril zace pe canapeaua albă, scumpă, a părinților lui Wren, iar Kesh stă pe fotoliul de lângă șemineu. În poala lui s-a făcut comodă o fată care-l sărută pasional, cu mâinile în părul lui. Amândoi arată de parcă petrecerea ar sta să reînceapă. Kesh se desprinde scurt de ea și dă cu ochii de mine. Își lasă capul pe spate și hohotește. În trecere îi arăt degetul mijlociu.

Ușile de sticlă opulente care dau spre grădina familiei Fitzgerald sunt larg deschise. Ies și trebuie să închid ochii strâns. Lumina soarelui mă pătrunde ca un

junghi în tâmplă. Deschid ochii încet și privesc în jur. Afară nu-i mai bine decât înăuntru. Dimpotrivă.

Lângă piscină îi găsesc pe Wren și pe Alistair. Au mâinile sub cap și ochelarii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Ezit un moment, apoi mă îndrept spre ei.

— Beaufort, zice bucuros Wren și-și ridică ochelarii la rădăcina părului negru și creț.

Rânjește larg, dar pielea lui măslinie are tonuri cenușii. Cred că e la fel de mahmur ca mine.

— Ai avut o noapte plăcută?

— Nu-mi prea amintesc, răspund, și risc o privire spre Alistair.

— Du-te dracului, Beaufort, zice el fără să mă privească.

Părul îi strălucește auriu în soarele amiezii.

— Ți-am zis să-ți iei labele de pe soră-mea.

Mă așteptam la reacția asta. Deloc impresionat, ridic o sprânceană.

— N-am forțat-o eu să intre în patul meu. Nu te purta de parcă n-ar putea decide singură cu cine să se culce.

Alistair se strâmbă și mormăie ceva neinteligibil.

Sper să-i treacă și să nu-mi reproșeze mai departe. Oricum nu mai pot să schimb nimic. N-am niciun chef să mă justific în fața prietenilor mei. Fac asta suficient acasă.

— E vai de capul tău dacă-i frângi inima, zice Alistair după o vreme și mă privește prin sticla ochelarilor în stil aviator.

Deși nu-i văd ochii, știu că privirea lui nu e furioasă, ci resemnată.

— Elaine îl cunoaște pe James de când avea cinci ani, intervieve Wren. Cred că știe foarte bine la ce se poate aștepta din partea lui.

Wren are dreptate. Am știut amândoi ieri în ce ne băgăm. Și chiar dacă nu-mi amintesc mare lucru, încă îmi răsună vocea ei în ureche: *Se întâmplă doar o dată, James. Doar de data asta.*

Alistair n-o vrea să recunoască, însă soră-sa e la fel de amatoare de distracție ca mine.

— Dacă află părinții tăi, o să ceară imediat să vă logodiți, adaugă Wren amuzat, după o vreme.

Mă strâmb. Părinții mei insistă deja de ani buni să mă logodesc cu Elaine Ellington – sau cu orice altă fiică a unei familii înstărite, cu o moștenire imensă. Dar la 18 ani am lucruri mai bune de făcut decât să mă gândesc ce sau cine mă așteaptă după ce termin liceul.

Și Alistair pufnește. Pare la fel de puțin încântat de ideea de a mă accepta ca viitor membru al familiei sale. Mă prefac jignit și-mi duc o mână la piept.

— Zici de parcă nu ți-ai dori să fiu cumnatul tău.

Își împinge ochelarii de soare pe creștetul auriu și mă fulgeră cu ochii întunecați. Leneș, ca un prădător, se ridică de pe șezlong. Deși are o siluetă zveltă, știu cât de puternic și de rapid poate să fie. Am înțeles asta de la antrenamente.

Privirea lui transmite un mesaj clar.

— Te avertizez, Alistair, mârâi eu, și fac un pas în spate.

Se mișcă mai repede decât clipesc eu. E deja în fața mea.

— Te-am avertizat și eu, zice. Din păcate, nu te-a interesat.

În clipa următoare mă lovește puternic în piept. Mă împleticesc în spate și cad în piscină. Impactul îmi evacuează aerul din plămâni, și pentru o clipă n-am idee ce e deasupra și ce e dedesubt. Apa îmi țiuie în ureche, iar migrena teribilă se înrăutățește.

Dar nu ies imediat la suprafață. Îmi las corpul moale și rămân în aceeași poziție, cu fața în jos. Mă uit la dalele de pe fundul piscinei, pe care le văd prin ceață, și număr în gând secunde. Închid ochii un moment. Aproape că mă simt împăcat. După jumătate de minut, nu mai am aer și simt presiune în piept. Eliberez o bulă de aer dramatică, aștept puțin și...

Alistair sare în piscină și se aruncă asupra mea. Mă ridică la suprafață, și când deschid ochii și-i văd fața șocată, trebuie să înghit cu lăcomie aer.

— Beaufort! strigă el și mă atacă.

Pumnul lui mă nimerește în plin – la naiba, loviturile lui sunt puternice! – și el încearcă să-mi prindă capul într-un cleneci. Dar e mai scund decât mine, așa că nu merge așa cum spera. Ne dăm târcoale o clipă, apoi îl apuc eu. Îl ridic cu ușurință și-l împing cât mai departe de mine. Râsul lui Wren îmi răsună în urechi când Alistair se duce la fund, cu un plescăit puternic. Când reapare la suprafață, mă privește atât de furios pentru o clipă, că izbucnesc din nou în râs. Ca toți cei din familia lui, Alistair are chip de înger. Chiar dacă vrea să pară amenințător, cu sprâncenele blonzii încruntate, șuvițele blonde și nenorocita lui de față perfectă, nu-i reușește nimic.

— Ești un ticălos de cea mai joasă speță, zice el, scuipând un jet de apă spre mine.

Mă șterg cu mâna.

— Îmi pare rău, omule.

— Nu-i nimic, zice el, dar mă stropește iar cu apă.